

zeker tien minuten ren ik door de straten. Sommige mensen kijken me aan en sommige kijken niet verder dan hun telefoonscherm.

Uiteindelijk kom ik bij een park. Ik loop het park in en zak tegen een grote boom. Ik open mijn telefoon en zie zeven gemiste oproepen van mijn moeder. Zonder echt na te denken, verwijder ik haar nummer en laat mijn hoofd tegen de stam zakken. Ik sluit mijn ogen en begin te denken over van alles en nog wat.

‘Leah?’ klinkt een zachte stem. De stem haalt me uit mijn gedachten. Ik kijk op en zie Sophie, mijn beste vriendin. Ze staat naast me.

‘Sophie? Wat doe jij hier?’ vraag ik verbaasd, maar op een lachende toon.

‘Dat wil ik jou ook vragen. Wat is er aan de hand?’ Ze gaat naast me zitten en slaat haar armen om me heen. Haar aanwezigheid geeft me rust. Ik laat mijn hoofd tegen haar schouder zakken in plaats van tegen die harde boom. Ik denk even na, Sophie weet hoe het bij mij thuis gaat. Maar toch twijfel ik erover om haar te zeggen dat ik niet terugga.

‘Sophie, ik kan niet terug naar huis,’ zeg ik plots, mijn stem zacht en breekbaar.

‘Oh, Leah, kom op! Dit is de zoveelste keer dat je bent weggelopen,’ zegt Sophie, ze klinkt plots best geïrriteerd. Ik schrik van haar harde stem.

‘Yeez, Soph. Gaat het wel met jou?’ vraag ik haar. Ik ga rechtop zitten en kijk haar aan. Sophie kijkt me even zwijgend aan, alsof ze de juiste woorden zoekt en knikt dan uiteindelijk.

‘Ja, prima. Maar jij moet terug naar huis!’ Ze pakt mijn hand stevig vast. Ik staar naar de grond. Dan schud ik mijn hoofd en kijk haar weer aan.

‘Waarom,’ fluister ik uiteindelijk. Sophie zucht en trekt me overeind. ‘Kom op, ik breng je naar huis,’ zegt ze zacht. Samen lopen we richting mijn huis en hoe dichterbij mijn huis komen, hoe zwaarder mijn hart voelt.

‘Sophie, wat als...’ begin ik, maar ik maak mijn zinnen niet af.

‘Als ze boos is, Leah, dan is dat, omdat ze om je geeft,’ zegt Sophie geruststellend. Ze legt haar hand op mijn schouder en ik voel een sprankje moed.

Wanneer we bijna bij mijn huis zijn, zie ik mijn moeder buiten staan. ‘Leah!’ roept ze en rent op me af. Haar armen sluiten zich stevig om me heen. Ik probeer iets te zeggen, maar mijn woorden blijven steken. Voor de eerste keer beseft ik hoeveel zorgen ze zich heeft gemaakt. Hoeveel zorgen ze zich al die keren heeft gemaakt. Mijn moeder laat me eindelijk los.

‘Ik moet weg, Leah. Tot maandag,’ zegt Sophie plots. Mijn hoofd draait richting Sophie en ik knik.

‘Doei, Soph,’ antwoord ik. Wanneer Sophie zich omdraait en wegloopt steekt mijn moeder haar hand uit. Ik pak mijn moeders hand vast en samen lopen we naar binnen.

- GENOEG -

‘Waarom dit keer, Leah?’ vraagt mijn moeder op een lage toon zodra de deur achter haar gesloten is.

‘Het gewoonlijke,’ zeg ik tegen mijn moeder. Ze zucht.

‘Tuurlijk, het zou ook eens niet. Je weet wel dat ik me gewoon zorgen maak toch?’ zegt ze. Ik laat mijn moeders hand los en kijk haar met een verbaasd gezicht aan.

‘Nee! Nee, dat begrijp ik niet mam. Je zou je helemaal geen zorgen moeten maken.

‘Waarom kan je me niet geloven?’ zeg ik vol ongeloof.

‘Schat,’ zegt mijn moeder zacht en geschrokken van mijn uitspraak. ‘Nee, mam, niks schat. Ik ben hier klaar mee,’ zeg ik zonder een duidelijke emotie te tonen. Ik ren naar boven. Nog geen minuut later hoort mijn moeder de deur dichtklappen. Mijn moeder springt op van de klap. Ze loopt naar het raam en kijkt naar buiten. Ze zucht diep.

‘Oh, Leah...’

‘Ik moet hier weg, nu!’ schreeuw ik aan de telefoon tegen Sophie. ‘Maar, Leah, dat kan echt niet! Je bent pas zestien!’ zegt Sophie bezorgd aan de andere kant van de telefoon.

‘Ik verzin wel iets, maar dit gebeurt te vaak!’ zeg ik. Ik ga op